

Nieuwsbrief

Juni 2023

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Er zijn van die dagen dat ik me werkelijk afvraag hoelang ik het nog kan volhouden op onze zendingspost. Dagen waarin ik me zo vreselijk teleurgesteld voel. Dagen waarin frustraties de overhand dreigen te krijgen. Dagen waarin ik de moed dreig te verliezen. Dat zijn nu niet direct de beste dagen om een nieuwsbrief te schrijven. Maar er moet er toch weer eentje binnenkort de deur uit. Ik begin deze dag daarom maar eens met het naluisteren van de kerkdienst waarin ik in 2007 werd uitgezonden naar Zambia. Dat helpt me om weer goed te beseffen waarom ik hier ben. Dit keer zie ik ook zo extra Gods genade als de slotzang al die psalm blijkt geweest te zijn, die in Zambia heel veel voor mij is gaan betekenen. Ja, Zijn oog slaat mij in liefde gade. Ik mag hier leven van Zijn genade. Genade, dat is ook de naam die mijn huisje draagt. In het Chinyanja is dat "Chisomo".

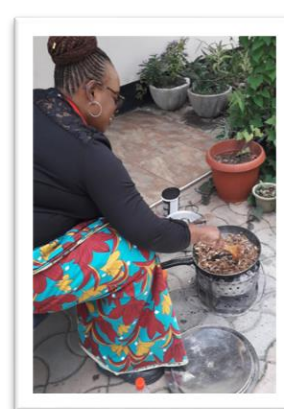
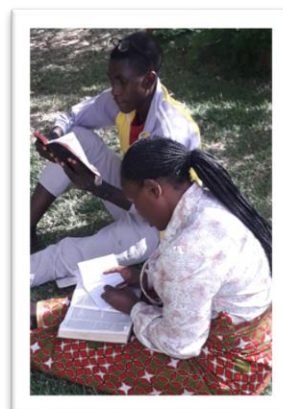
De vorige nieuwsbrief schreef ik vanuit Lusaka. Ik had er toen 5 weken reizen door het land op zitten en had nog 3 weken trainingen geven voor de boeg. Dat waren prachtige weken!

De eerste training in Lusaka was voor stafleden van Horizon, een organisatie die wees- en kwetsbare

kinderen helpt. Dat doen ze op verschillende plekken in Zambia. Een voorrecht om deze mensen toe te rusten in hoe zij het Evangelie kunnen delen met hun kinderen.

We kwamen samen in het huis van Moses, directeur van deze organisatie. Het was schitterend weer, dus konden we de activiteiten in tweetallen mooi in hun prachtige tuin doen.

Ik was onder de indruk van de kookkunsten van onze gastvrouw Cecilia, die dagelijks voor ruim twintig deelnemers een fantastische maaltijd op tafel wist te zetten. Wat heb ik gesmikkeld!

De week daarop logeerde ik bij Priscilla, Bobbline en hun kinderen. Priscilla heeft kinderwerk in een sloppenwijk in Lusaka opgezet en wilde graag een training over het vertellen van Bijbelverhalen voor de mensen die daarbij betrokken zijn.

We oefenden de lessen gelijk in de praktijk. Hoe krijg je meer dan 300 kinderen in allerlei leeftijden stil? Vertel een Bijbelverhaal in hun eigen taal! De juffen en meesters konden het bijna niet geloven dat het dan inderdaad muisstil wordt. Zo prachtig, al die opgeheven gezichtjes, die de vertelling als het ware indrinken.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Ik ben ondertussen al in heel wat Zambiaanse gezinnen geweest, maar bij Priscilla en Bobline deed ik een nieuwe ervaring op. Zij wilden graag leren hoe ze huisgodsdienst vorm konden geven op een wijze dat hun kinderen betrokken zouden zijn en ook iets leerden.

Elke avond keken we samen een van onze projectvideo's met een Bijbelvertelling, waarna we samen de bijbehorende Bijbelstudie deden. Voor mij een mooie gelegenheid om te zien hoe kinderen op ons materiaal reageren.

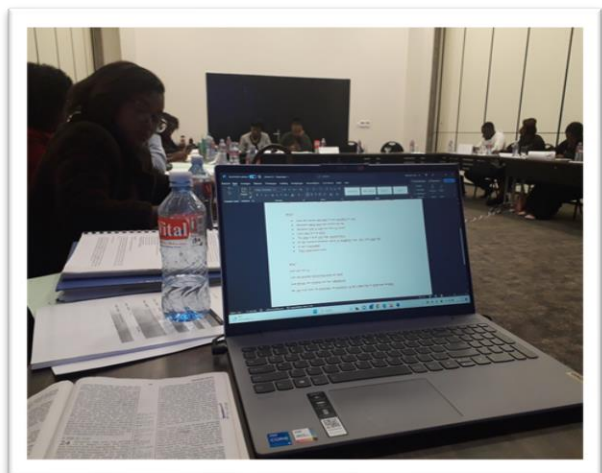

Die week had ik nog wel een probleem op te lossen. Een ouderling van een kerk had gevraagd of ik op zaterdag een zondagsschooltraining kon geven. Nu was erop dezelfde zaterdag ook in een andere kerk een bijeenkomst voor zondagsschoolonderwijzers. Ik kreeg ook van hen een uitnodiging. Kon het gecombineerd worden? Dat bleek niet het geval. Er

werd een prachtoplossing gevonden. Een vrouw, die thuis wekelijks voor zo'n 50 kinderen een Bijbelclub verzorgt en die afgelopen week zeer enthousiast meegedaan had in de training, wilde het geleerde wel overbrengen in de tweede kerk, zodat ik naar de eerste kerk kon. Zo was iedereen weer tevreden. En is dit niet wat ik zo graag wil? Mensen die leren, het in praktijk brengen en doorgeven aan anderen.

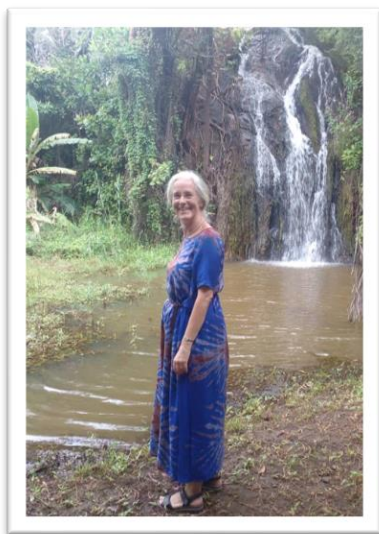

De laatste training was voor meesters en juffen van 'Eagle's nest', privéschool van een Reformatorische Baptisten Kerk in de hoofdstad. Een school met geld. Dat werd duidelijk toen ik meegenomen werd door juf Sarah, bij wie ik deze laatste week in huis was, naar de plek waar de conferentie plaatsvond. Een super-de-luxe hotel. In een van de conferentiezalen vergaderde bijvoorbeeld gelijktijdig het Ministerie van Werkgelegenheid. Maar of ik nu in een hotel ben of onder een boom zit, we werken steeds met hetzelfde doel voor ogen: hoe kunnen we kinderen bij de hand nemen en tot Jezus leiden?

Op de dag dat ik al twee maanden in Zambia was, ging ik eindelijk naar onze zendingspost. Mijn directeur en zijn vrouw hadden bezoekers naar het vliegveld gebracht en konden mij nu mooi mee terug nemen. Halverwege stopten we op een plek waar we nog nooit geweest waren en die we ook nooit ontdekt zouden hebben, als we hier niet over gehoord hadden. Een prachtige waterval!

Uiteindelijk was het al donker toen we van de hoofdweg afsloegen, het zandpad in dat naar huis leidt. Daar wachtte een verrassend warm welkom! Op een gegeven moment stuitte we op een groep zingende Bijbelschoolstudenten, die zich om de auto verspreiden en ons al dansend en zingend naar mijn huisje begeleidden. De veranda was versierd met zelfgemaakte slingers. Er waren geschenken en een verrukkelijke taart. We hebben samen gedankt en gebeden. Na 33 maanden was ik weer thuis!

Ondertussen lijkt de intro van deze brief toch wel heel raar. Zoveel zegeningen te tellen, toch? Zeker! Maar na dit welkom wachtte me een ander welkom. Mijn huisje was schoongemaakt, had men verteld. Nu bleek dat alleen de vloer te zijn. Het plafond hing vol spinnewebben met dode en levende spinnen. De muren zaten onder de poepjes en termietensporen. Op de meubeltjes kon je je naam wel schrijven in het stof. De koelkast zat vol schimmel. Er kwam geen water uit de koudwaterkranen. Help!! Het was zaterdagavond half tien. Wat nu? Na twee uur soppen kroop ik onder de klamboe. Maandag maar verder. En dinsdag. En woensdag.

Bij daglicht zag ik de ravage die aangericht was in mijn tuintje. Er groeide niks meer en de stenen borderranden waren vertrapt. Op de veranda, waar studenten her en der servetjes en slagroomsporen hadden achtergelaten, zijn overal verfsporen en beschadigingen van de tijd dat mijn veranda was gebruikt voor bouwmaterialopslag en werkplaats. Ook in huis waren er gevolgen van het feit dat er logés en werkers in geweest waren. Beschadigde muren, krassen op meubeltjes, ontbrekende spijkers die ik op andere plekken in de muur terugvond, loshangende stopcontacten en een heel lijstje van ontbrekend keukengerei. Mijn thuisgevoel werd danig op de proef gesteld ...

Gelukkig volgde begin mei een fantastische lesweek op de Bijbelschool. Als ik mag lesgeven, ben ik in mijn element! Zeker als je merkt dat de lessen iets losmaken. De ontdekking vanuit bijvoorbeeld Psalm 51 dat kinderen als zondaar geboren worden. Het zien van God als Verbondsgod, ook voor kinderen. Zo waardevol!

Er was een student, al opa, die zijn zoon al mijn Engelse lesstof liet vertalen in zijn moedertaal, zodat hij het beter begreep. Ontroerend gewoon!

Maar na deze week doken we pardoes de ellende in. De directeur vroeg of ik de maandbudgetten van het scholenproject eens wilde doornemen. Hij had het vermoeden dat er geld wegsijpelde. Voor hem was het moeilijk inschatten wat wel of geen normale kosten waren voor het project. En inderdaad, ik vond een aantal vreemde kostenposten.

Ook de verslaglegging van schoolbezoeken baarde me zorgen. Er werd veel meer tijd gestoken in het ontwikkelen van lesmateriaal dan in veldwerk. Dat materiaal op zich was wel erg creatief en zeker goed voor het opkrikken van het leesonderwijs op de schooltjes. Maar je moet dan wel ter plekke kijken of en hoe het gebruikt wordt.

De directeur vond dat er duidelijk nog een taak was voor mij om de projectleidster en haar assistente te begeleiden. En dus dook ik in al het ontwikkelde materiaal, besprak van alles en nog wat met de dames, ging samen met hen op stap om te zien hoe ze onderwijzers trainten en beoordeelde hun voorbeeldlessen.

Maar voordat de maand voorbij was, werd alles anders door de ontdekking dat de projectleidster fraudeerde met bonnetjes. Ze werd per direct op non-actief gezet, terwijl de directeur een onderzoek startte. Schokkende ontdekkingen deden we. Alsof er een beerput opening. Zoveel bedrog. Zoveel geld weg.

Het raakt me diep. Dit vrouwtje was zo veelbelovend geweest. Ze heeft zoveel goede dingen gedaan voor kinderen, voor het project. Ze richt haar leven nu zo

te gronde, want haar baan gaat ze kwijtraken. Dat is mij al duidelijk gemaakt, nadat de directeur met bestuursleden en een deskundige heeft gesproken. Ondertussen lig ik regelmatig uren wakker. Hoe is het toch allemaal mogelijk? Hoe vaak zijn we op de zendingspost al door een soortgelijk proces gegaan? Kon dit niet voorkomen worden?

Mijn emoties schieten alle kanten op. Ik voel medelijden met mijn collega en probeer pastorale gesprekken met haar te voeren. Maar soms voel ik me ook gewoon zo boos. Ik voel me vooral enorm teleurgesteld. De moed zinkt me regelmatig in de schoenen. Hoe vaak kan ik beschaamd vertrouwen verwerken? Zijn we nu weer terug bij af? Soms voel ik ook een enorme vechtlust: de schooltjes en de kinderen mogen hier niet onder lijden! Dus stort ik me vol ijver op het trainen van de assistente en stuur haar wekelijks op een aantal schoolbezoeken. Om mezelf ook wat mooie ervaringen te geven, trek ik de dorpen in om contacten van vroeger aan te halen. Dat doet me goed.

Maar vrede wordt het pas in mijn hart als ik bezig ben met Gods Woord, met name met die woorden waarmee Hij mij ingewonnen heeft voor een taak op het zendingsveld, met die woorden waarmee Hij mij heeft uitgezonden en met die woorden die mij in Zambia richting hebben gegeven. Zo kan ik door!

Een hartelijke groet uit huize 'Chisomo',

Marjanne